

ПРАВНАТА УРЕДБА НА КРАЖБАТА – ПО ТЕЧЕНИЕТО

превод от английски език: Ирина Димитрова¹

Резюме: Текстът е превод на откъс (с. 8–13) от първа глава „Правната уредба на кражбата – по течението“ (Theft Law Adrift) на книгата „Тринадесет начина да откраднеш велосипед“ (Thirteen Ways to Steal a Bicycle) на американския професор по право Стюарт П. Грийн². Книгата представява подробен анализ и обзор на историческото развитие на престъплението „кражба“ в законодателството на САЩ – по отношение на определение, укоримост, наказуемост и законова уредба през годините. Анализът е основан на емпирично изследване на нагласите на обикновения човек спрямо видовете престъпления, свързани с кражба, въз основа на предмета и начина на отнемане на вещта. Книгата е написана на достъпен език и същевременно съдържа много правни термини, както и примери от съдебната практи-

ка и живота. Тя може да представлява интерес за юридически експерти, преводачи на юридически текстове и за всеки, който се интересува от темата. Представеният преводен откъс предлага поглед върху тематиката на произведението, но съдържа и превод на български език на юридически термини, които са принципно многозначни, превеждат се контекстуално и трудно се откриват във всички значения в английско-българските онлайн и печатни издания на речници към момента. Българският и английският език принадлежат към различни правни системи (континенталната, или гражданскоправната, и англосаксонската, или общоправната съответно), което различие се явява основно предизвикателство в превода на терминологията.

Ключови думи: кражба, правна уредба, САЩ, наказателно право, реформа

От всички реформи на наказателното право в англоезичните страни, постигнати през XX век, малко са толкова радикални по форма или толкова широко разпространени като влияние, както тези в областта на престъплението „кражба“. Според общото право начинът, по който е извършена кражбата, както и видът на отнетото имущество са от огромно значение. Още през първото десетилетие на XVIII век британските (а по-късно американските, канадските и австралийските) съдилища и законодателства започват рязко да разграничават престъпления като грабеж, кражба, незаконно присвояване, фалшиви претенции, изнудване, шантаж, присвояване на движима вещ със заблуждаване, измама, приемане на крадени вещи и невръщане на намерени вещи. Всяко престъпление има свой отличителен фактически състав, приложими защиты и съответен набор от наказания. Освен това дали едно отнемане на имущество се смята за кражба, въобще и как следва то да бъде наказано, чес-

¹ Главен асистент, доктор, Нов български университет, ел. поща: isdimitrova@nbu.bg.

² Green, S. (2012). *Thirteen Ways to Steal a Bicycle: Theft Law in the Information Age*. Cambridge, Mass.: Harvard University Press. Copyright by the President and Fellows of Harvard College. Used by permission. All rights reserved.

то зависи от вида на имуществото, за което се твърди, че е отнето, било то недвижимо или движимо, материално или нематериално, стока или услуга.

До средата на XX век обаче постепенно се постига консенсус във всяка една от тези юрисдикции, че подходът на общото право към кражбата болезнено се нуждае от реформа. Разграниченията между кражба, незаконно присвояване и фалшиви претенции се определят като „безползени“, „ирационални“ и „озадачаващи“, „технически и без съществени основания“, „продукт на исторически случайности“³. Поредица от съдебни решения и законодателни актове довежда до създаването на плътна правна уредба, пълна с мистериозни и противоречиви норми, припокриващи се престъпления и процедурни вратички. Например обвиняем с повдигнато обвинение за фалшиви претенции може да избегне отговорност, като твърди, че всъщност е извършил незаконно присвояване; а обвиняем с повдигнатото обвинение за незаконно присвояване може по подобен начин да твърди, че действителното му престъпление е фалшиви претенции. Обвиняемите също с успех могли да твърдят, че вещ, за която се твърди, че е открадната, не е вид собственост, който може да бъде предмет на кражба по принцип.

За да избегнат подобни проблеми, правните реформатори, както в САЩ, така и в Англия, при изработването на Наказателния кодекс на САЩ и Закона за кражбата от 1968 г. съответно консолидират много от традиционните за общото право видове кражба в едно „единно“ престъпление – кражба (theft), с едно широко определение за имущество (обикновено „нещо със стойност“), с една система за оценка на тежестта (приблизително основана на стойността на откраднатото) и един набор от позволени и изключени форми на правна защита.

Въпреки (или може би поради) радикалното естество на тези промени, учените нямат много какво да кажат по отношение на така реформираната правна уредба на кражбата. Учените от Англия, Канада и Австралия стигат в основни линии само дотам да обясняват как функционира законът и да критикуват отделни разпоредби. Учените от САЩ са още по-въздържани. Реално никой не поставя под въпрос основното предположение, че реформираната уредба на кражбата е като цяло подобрение на предходната⁴.

Именно това предположение се опитвам да опровергая в тази глава. Не твърдя, че е необходимо завръщане към уредбата на кражбата от времето на Блекстоун или Хейл: съгласен съм, че уредбата в общото право на кражбата има своите недостатъци и се нуждае от реформа. По-скоро смятам, че реформаторите поемат в грешна посока. В пренаписването на правната уредба на кражбата те изхвърлят доброто заедно с лошото. Наред със заличаването на морално ирелевантни понятия като аспортиране⁵ (asportation), нарушаване на целостта на пратка (breaking bulk), отнемане при незаконно преминаване през чужд имот (trespassory caption) и езотерични правни фикции като разграниченията между термините владение (possession), притежание (possession), право на собственост (title) и държане (custody), реформаторите премахват и такива очевидни от морална гледна точка разграничения като тези между кражба с прикритост (larceny, на бълг. „кражба на движима вещ“), кражба с измама (false pretenses, на бълг. фалшиви претенции) и кражба с принуда (extor-

³ Цитат съответно на: Perkins, R. M., R. N. Boyce (1982). *Criminal Law*. Mineola, NY: Foundation Press, 389; Wechsler, H. (1952). *The Challenge of the Model Penal Code*. *Harvard Law Review*, 3(65), 1097, 1112–1113; Stephen, J. F. (1883). *History of the Criminal Law of England*. Buffalo: William S. Hein. Vol. 3, 143; Bennet, D. E. (1942). *The Louisiana Criminal Code: A Comparison with Prior Louisiana Law*. *Louisiana Law Review*, 52(5), 6, 37; *Commonwealth v. Ryan*, 30 N.E.364, 365 (Mass, 1892) (Holmes, J.)

⁴ Изключение е австралийският учен Алекс Стийл, чиито трудове са обсъдени по-долу.

⁵ Незаконно преместване на стока от мястото, където е оставена на съхранение. – Бел. прев.

tion, на бълг. „изнудване“). Те заменят уредбата на кражбата в общото право с кодифицирани закони, които я лишават от голяма част от нейното морално съдържание и които не са съобразени с интуициите в общността и са потенциално несправедливи към бъдещите обвиняеми.

Правната уредба на кражбата преди консолидиране

За да разберем на какво противодействат реформаторите от XX век в правната уредба на кражбата, полезно е да знаем какво представлява кражбата (theft) според общото право и как това понятие се развива. Историята на кражбата в общото право се отличава с устойчиво разширяване около две оси: (1) начините на извършване на кражба и (2) видовете собственост, които могат да бъдат предмет на кражба.

Разширяване на начините за извършване на кражба

Най-ранните престъпления, свързани с отнемане на собствеността, са кражба на движима вещ (larceny) и грабеж (robbery), които до 60-те години на XII век се явяват две от общо деветте първоначални углавни престъпления в общото право (the “L” and “R” of “MR. and MRS. LAMB”).⁶ Кражбата на лично имущество е дефинирана като вземане при незаконно преминаване през чужд имот и отнасяне на движима вещ на друг с намерение да го лиши от нея за постоянно.⁷ Грабежът е дефиниран като злонамерено и принудително отнемане от едно лице на стоки или пари на някаква стойност чрез насилие или заплаха.⁸

Според първоначалния замисъл и двете престъпления са проектирани най-вече за да предотвратят и накажат нарушения на реда, а не толкова, за да защитят самата собственост. Традиционният възглед според класическия разказ на Джордж Флетчър е, че „крадецът нарушава общественния ред... като накърнява общото чувство за сигурност и благополучие на общността“⁹. „Приема се, че престъпният характер на деянието става очевиден в един кратък момент на насилие или прикритост.“¹⁰ По тази причина Законът за кражбата на движима вещ (larceny) се прилага „само към най-очевидното и непосредствено отнемане от едно лице на имущество, което е притежание на друго лице“¹¹. Най-значителният ограничаващ фактор в тази ранна концепция за кражба е изискването да е налице „отнемане при незаконно преминаване през чужд имот“¹². Ако нарушителят вече е във владение на чуждия недвижим имот, когато завзема движимите вещи, или ако придобива собственост, като лъже или заблуждава собственика, приема се, че има по-малък потенциал за насилие, отколкото в случаи на кражба на вещ или грабеж.¹³

⁶ Вж. напр. Jackson, R. S. (1970). Some Comparative Legal History: Robbery and Brigandage. *Georgia Journal of International & Comparative Law*, vol. 45, 87. Останалите престъпления в общото право са убийство, изнасилване, непредумишлено убийство, содомия, палеж, нарушаване на общественния ред и влизане с взлом.

⁷ Blackstone, W. (1979). *Commentaries on the Law of England*. Chicago: University of Chicago Press. Vol. 4, 230; Perkins, R. M., R. N. Boyce. Op. cit., 343.

⁸ Ibid.

⁹ Fletcher, G. (1976). The Metamorphosis of Larceny. *Harvard Law Review*, 89(3), 469, 474.

¹⁰ Ibid., 498.

¹¹ Ormerod, D., D. H. Williams (2007). *Smith's Law of Theft*. Oxford: Oxford University Press, 1.

¹² LaFare, W. (2003). *Criminal Law*. St. Paul: Thomson West, 919–920.

¹³ Несъмнено жертвата на подобни деяния, откривайки, че е бил измамен или предаден, за да бъде лишен от имуществото си по този начин, би изпитвал гняв към правонарушителите. И все пак, както Уейн

С времето с разрастването на индустрията и търговията и развитието на икономиката общностите, които се занимават с право и бизнес, започват да смятат, че правната уредба на кражбата следва да прави повече от това да наказва отнемането, когато е насилствено или прикрито. Така изискването за „очевидност“ намалява и фокусът се измества към субективното намерение на обвиняемия и към защитата на правата на собствеността *per se*, независимо от начина, по който правата са узурпирани. Тази промяна, която Флетчър нарича „метаморфозата“ на правната уредба на кражбата, се постига по два основни начина. Първо, дефиницията на престъплението кражба на движима вещ (*larceny*) се изменя неколкостранно, така че да обхваща все по-широк кръг от деяния; това се осъществява отчасти чрез неудобни правни фикции, като тази в делото *Кериър* от 1473 г.¹⁴ Второ, в продължение на малко повече от сто години, като се започне от началото на XVIII век, съдилищата, парламентът и (след като Америка става независима) законодателните органи на отделни щати създават нова група престъпления, криминализирайки придобиване на собственост и по начини, различни от насилие и прикритост. Накрая незаконното отнемане на собственост чрез измама, злоупотреба с доверие и принуда също започва да се третира като престъпление.

Първото ново английско престъпление, дефинирано като вид кражба (*theft*) след грабежа (*robbery*) и кражбата на движима вещ (*larceny*), е изнудването (*extortion*) в смисъл на кражба с принуда.¹⁵ Произходът му може да бъде проследен до прословутия Закон на Уолтхем Блек от 1722 г. (*Waltham Black Act of 1722*). Това е същият закон, според който се наказват с обесване престъпления като появата въоръжен в парк или на място, препълнено с хора, както и ловът или кражбата на елени с почернено или маскирано лице.¹⁶ Законът криминализира извършването на кражба със заплаха за физическо увреждане на собственика жертва, ако не предаде поисканото му имущество доброволно. Така кражбата с принуда (*theft by coercion*) се различава от грабежа (*robbery*) в смисъл, че грабежът включва отнемане на имущество чрез упражняване на сила, срещу волята и без съгласието на жертвата, докато изнудването включва принудителното получаване на (нищожното) съгласие на жертвата да ѝ бъде отнета собствеността.

След изнудването следващият вид кражба, който се криминализира, е кражба с измама (*theft by deception*). Няколко знакови събития допринасят за дефинирането на този вид кражба. През 1779 г. по делото *P.* срещу *Пеър* съдът разширява кражбата на движима вещ (*larceny*), като включва елемента „хитрост или трик“ и наказва отнемането на вещ със съгласието на собственика, когато такова съгласие е получено с измама (*deceit*).¹⁷ После през

Лафейв казва: „злодеятелят не е толкова податлив на действия на отмъщение, колкото в случаите, когато собственикът го хваща по време на отнемането на владението върху неговото имущество“. *Ibid.*, 920.

¹⁴ *Anom v. The Sheriff of London (The Carrier's Case)*, Year Book 3 Edw. IV, pl. 5 (Ex. Ch. 1473), reprinted in 64 *Selden Society* 30 (1945) (създава правната фикция на престъплението „нарушаване целостта на товар“, когато превозвачът е получил законно владение на стоката, което той впоследствие обръща в своя полза).

¹⁵ По принцип се говори, че съществуват два вида изнудване: изнудване под предлог, че съществува официално право за предприетите действия, и изнудване посредством принуда. Първото престъпление, което е обявено за престъпление още през 1275 г., е като цяло едно и също с престъплението за получаване или искане на подкуп. Изнудването от този вид обикновено не се разглежда като форма на кражба и следователно не е пряко съотносимо в случая. Най-общо вж. Lindgren, J. (1988). *The Elusive Distinction between Bribery and Extortion: From the Common Law to the Hobbs Act*. 35 *UCLA L. Rev.* 815, 838 et seq.

¹⁶ 9 Geo. I, ch. 22, § 1 (1722) (отменен) Най-общо вж. Thompson, E. P. (1975). *Whigs and Hunters: The Origin of the Black Act*. New York: Pantheon. По-рано през 1567 г. в Шотландия е обявено за престъпление да се придобива имущество чрез отправяне на определени писмени заплахи за нанасяне на физическа вреда на лицето или на имуществото му. 1567 Scot. Parl. Acts, ch. 27.

¹⁷ *R. v. Pear*, 1 Leach 212, 168 Eng. Rep. 208 (1779). Обвиняемият взел под наем кон от конюшня, като още от самото начало имал намерение да го открадне. Още веднъж изглежда липсва непозволеното премина-

1789 г. по делото *Р. срещу Йанг* съдът тълкува по нов начин законодателство, прието за първи път през 1757 г., което урежда като престъпление използването на заблуждение при придобиване на собственост върху „пари, стоки, изделия и търговски продукти“ от друго лице, „с намерение да изиграе или измами“ (with the intent to cheat or defraud)¹⁸. Повечето американски щати приемат подобни закони¹⁹. Разликата между двете престъпления е, че крадец, който използва хитрост или трик, за да придобие право на собственост, а не само владение, е виновен за фалшиви претенции, докато крадец, който с измама (fraud) си осигурява само владение, но не придобива право на собственост, е виновен за кражба на движима вещ чрез трик (larceny by trick).²⁰ През 80-те години на XVIII век се развива още едно престъпление, което включва кражба по общото право отново в раздела на кражба на движима вещ (larceny). Това е престъплението „намиране и невръщане на изгубена, забравена или погрешно доставена вещ“. Според по-ранното разбиране изгубените движими вещи не могат да бъдат предмет на кражба, очевидно основавайки се на теорията, че собственикът е изгубил владение над тях, така че отнемането им от лицето, което ги намира, не би могло да съставлява нарушение²¹. Този, който намери изгубени вещи и не ги върне на собственика им при поискване, е носел само деликтна отговорност, за да възстанови вредите от неоправданото отнемане на движима вещ (trover).²² До времето, когато се разглежда делото на *Уин* през 1786 г. обаче, съдилищата вече са започнали да третират подобни случаи като кражба на движима вещ на основата на правната фикция, че собственикът, изгубил вещта, запазва „конструктивно притежание“ до момента, в който притежанието не премине в чужди ръце (тези на лицето, намерило вещта).²³ Престъплението „незаконно присвояване“ – или придобиване на имущество чрез злоупотреба с доверие – възниква като отделно престъпление през 1799 г. с приемането на Закона за незаконното присвояване, с който изрично се отменя съдебното решение по делото *Р. срещу Бейзли*, разглеждано по-рано същата година²⁴. Според нова-

ване в чужда собственост при отнемането, тъй като собственикът на коня е дал съгласието си за неговото притежание от страна на Пеър. Този път съдът определя, че е бил извършен нов вид кражба, който съдът нарекл „кражба на движимо имущество чрез трик“, за която болшинството от съдите излагат доводи, че собственикът на коня запазва притежание до момента на присвояването от страна на обвиняемия.

¹⁸ 30 Geo. II, c. 24, § 1 (1757); *R. v. Young* [1789] 100 E. R. 475; Hall, J. (1952). *Theft, Law and Society*. Indianapolis: Bobbis Merrill, 45–52.

¹⁹ Lafave, W. Op. cit., 957.

²⁰ Dressler, J. (2009). *Understanding Criminal Law*. Newark: LexisNexis, 611–612. Друг начин да осмислим разграничението е по отношение на употребата на лъжливост за закупуване на имущество (фалшиви претенции) и използването на лъжливост за вземането му назаем или под наем (кражба на движимо имущество чрез трик). Вж. Lafave, W. Op. cit., 928.

²¹ Дори и в началото на XIX век някои съдии поставят под въпрос дали изгубена вещ може да е обект на кражба на движимо имущество. Напр. *State v. Roper*, 14 N.C. 473 (1832).

²² Вж. напр. Reisman, F. D. (1939). Possession and the Law of Finders. *Harvard Law Review*, vol. 52, 1105, 1130;

Harper, F. V., F. James, O. S. Gray (2006). *Harper, James and Gray on Torts*. Vol. 1. New York: Aspen Publishers, 113–115; Prosser, W. L. (1957). The Nature of Conversion. *Cornell Law Review*, 42 (168), 169.

²³ *Wynne's Case*, 2 East P.C. 664 (K. B. 1786) (Кочияш на наемен файтон, осъден за кражба на движимо имущество за това, че е задържал вещ, забравена във файтона.)

²⁴ *Embezzlement Act 1799*, 39 and 40 Geo. III, c. 89; *R. v. Bazeley*, 2 East P.C. 571 (Cr. Cas. Res. 1799) (оправдан е обвиняемият банков служител, който прибрал в джоба си пари, дадени му от клиент за депозит по сметка на клиента въз основа на това, че банката никога не е била в „притежание“ на парите, тъй като обвиняемият си ги слага в джоба без първо да ги постави в чекмеджето на касовия апарат.) Този статут е част от по-широко движение през XVIII век, когато експанзията в правната уредба на кражбата престава да бъде проблем основно на съдилищата и става вместо това до голяма степен грижа на парламента. Model Penal Code § 223.1, Comment, 128.

та уредба това, което по-рано е било простъпка, става престъпление, а именно когато банкери, търговци, адвокати, представители и довереници присвояват имущество, което им е поверено от трети лица да пазят за тези, които са им възложили работа. Още веднъж подчертавам, че американските юрисдикции следват като цяло подобен подход²⁵.

В началото на XIX век се създават уредбите на други три престъпления, свързани с кражбата. В английския статут от 1827 г. се урежда като отделно углавно престъпление получаването на крадено имущество, което по-рано се третира, първоначално под общата „шапка“ на отделно престъпление „вещно укривателство“, а след това преминава под етикета „помагачество след кражба на движима вещ“, форма на съучастие, при която се носи по-лека наказателна отговорност в сравнение с извършителя от първа или втора степен.²⁶ Американските юрисдикции следват примера²⁷. До 30-те години на XIX век шотландските съдилища създават престъплението „кражба чрез взлом“ – утежнена форма на престъплението, която се състои от кражба, предхождана от незаконно влизане в дома.²⁸ (Кражбата чрез взлом (theft by housebreaking) се различава от влизане с взлом (burglary), което е било престъпление в ранното общо право и е кодифицирано през 1713 г.²⁹, по това, че основното при влизането с взлом (burglary) е незаконното проникване, а основното при кражбата с взлом (theft by housebreaking) е отнемането на имущество.) Най-накрая английски закон от 1843 г. урежда като престъпление придобиването на собственост чрез заплахата за извършване на иначе законно разкриване на дискредитираща информация – по същността си шантаж (blackmail).³⁰ Това по принцип се смята и в САЩ, и в Англия за по-леко престъпление от грабежа (robbery).³¹

Същественото в цялата тази история е, че според англо-американската уредба на кражбата в общото право широк спектър от кражби и престъпления, свързани с кражба, се разглеждат като отделни престъпления в по-малка или в по-голяма степен, с отделни наименования, елементи и защита. Дори и наказанията варират повече от очакваното за епоха, когато всички углавни престъпления на теория са престъпления, за които се предвижда смъртно наказание. Така, докато за престъпления като грабеж и едра кражба се налага смъртно наказание, дребната кражба (първоначално също углавно престъпление) се наказва с конфискация и бой с камшик.³² Мошеничеството (cheating), в смисъл на придобиване на собственост посредством фалшиви мерки и теглилки, се е считало за простъпка по общото право; подправеният инструмент, използван за извършване на престъплението, подлежал на конфискация.³³ Престъплението незаконно присвояване (embezzlement) се наказвало според закона с изгнание не повече от четиринадесет години³⁴. До приемането на ан-

²⁵ Lafave, W. Op. cit., 947; вж. също Hall, J. Op. cit., 35–40.

²⁶ 7 & 8 Geo. IV, c.29, § 54 (1827); 3 Will. & M. c. 9, § 4 (1691).

²⁷ Lafave, W. Op. cit., 985.

²⁸ Вж. Gordon, G. H. (1978). *The Criminal Law of Scotland*. Edinburgh: W. Green & Son, 515 (цитиране на шотландски дела).

²⁹ 12 Anne c.7 (1713).

³⁰ 6 & 7 Vict., ch. 96, 3 (1843) (отменен).

³¹ Griep, A. K. (1945). Criminal Law – A Study of Statutory Blackmail and Extortion in the Several States. *Michigan Law Review*, 44(3), 461.

³² Perkins, R. M., R. N. Boyce. Op. cit., 335.

³³ Stephen, J. F. Op. cit., 128; Bishop, J. P. (1892). *New Commentaries on the Criminal Law Upon a New System of Legal Exposition*. Chicago: T.H. Flood.

³⁴ Stephen, J. F. Op. cit., 153. Американските статuti го разглеждат или като леко, или като углавно престъпление. Perkins, R. M., R. N. Boyce. Op. cit., 351, n. 1.

глийския Закон за кражбата на движима вещ от 1916 г. наказанието за незаконно присвояване е четиринадесет години затвор, а наказанието за присвояване на движима вещ чрез заблуждаване (*fraudulent conversion*) е само седем години.³⁵ Шотландското престъпление „кражба с взлом“ се е приемало за утежнена форма на кражба и някога е било наказвано със смърт.³⁶ Шантажът (*blackmail*) е бил наказван с изгнание до живот.³⁷ След като започва да се третира като кражба на движимо имущество, намирането и невръщането на изгубена вещ става наказуемо като нея поне на теория, макар и рядко на практика.³⁸ Получаването на крадена вещ се третира като углавно престъпление само ако предхождащата го кражба се квалифицира като углавно престъпление, в противен случай се третира като простъпка.³⁹

консултант на превода:

Деяна Марчева

³⁵ *Larceny Act 1916* (отменен).

³⁶ Gordon, G. H. Op. cit., 515.

³⁷ 4 Geo. 4, с. 54. Най-общо вж. Stephen, J. F. Op. cit., 149–150.

³⁸ Reisman, F. D. Op. cit., 1132–1133.

³⁹ Hall, J. Op. cit., 56.

THEFT LAW ADRIFT

Translated from English by Irina Dimitrova⁴⁰

Abstract: The text is a translation of an excerpt (pp. 8–13) from Chapter One “Theft Law Adrift” of the book “Thirteen Ways to Steal a Bicycle” written by the American Law Professor Stuart P. Green. The book offers a detailed analysis and overview of the historical development of theft as a crime in USA law regarding its definition, blameworthiness, punishment, and legal regulation through the years. The analysis is based on lay people's attitudes toward theft-related crimes depending on the type of item stolen and the way it was taken. The book is written in accessible language incorporating many legal terms in addition to case-law and real-life examples. The book may be of interest to legal experts,

legal translators, and anyone curious about the topic. The presented excerpt translation provides a glance at the overall topic of the work but it also presents translations of legal terminology which is generally polysemous, translates contextually and all meanings' translations are hard to find in extant English-Bulgarian printed and online dictionary sources. The Bulgarian and English languages belong to different legal systems – the Continental or Civil Law System and the Anglo-Saxon or Common Law System) and this distinction poses a major challenge in terminology translation.

Keywords: theft law, the USA, criminal law, reform

⁴⁰ Chief Assist. Professor, PhD, New Bulgarian University, e-mail: isdimitrova@nbu.bg.